

עימו יחד. בודדים התחייבו להמשיך את מאבקו ולשבותרעב אחריו אם. חלילה. יארע לו אסון. אסיפות קיבוצים דגו כי שביתתו וקיבלו החלטות הקוראות לו לחדול מלצום. משרדו וחדרו במלון הפכו למוקדי עליה לרגל של אישי-ציבור, ידי-דים, אורחים פשוטים ומישלחות של ילדים. אלא שבכל אלה לא היה לשכנע את אייבי להפסיק את שביתת-הרעב שלו. להיפך, הם רק חיזקו את נחישות החלטתו להמשיך ולצום, נטעו בו הרגשה שעדיין לא מתייחסים אליו ברצינות. במקום לפי-נות אלי — שיפנו לראש-הממשלה, טען. "מי שמודאג ממצבי ורוצה לפעול להפסקת שביתת-הרעב שלי חייב לשכנע את הר-ממשלה לקבל את תביעתי. היא אינה אבטורדית. בסך הכל אני רוצה שבגין יחזור על התחייבות שנתן בעבר."

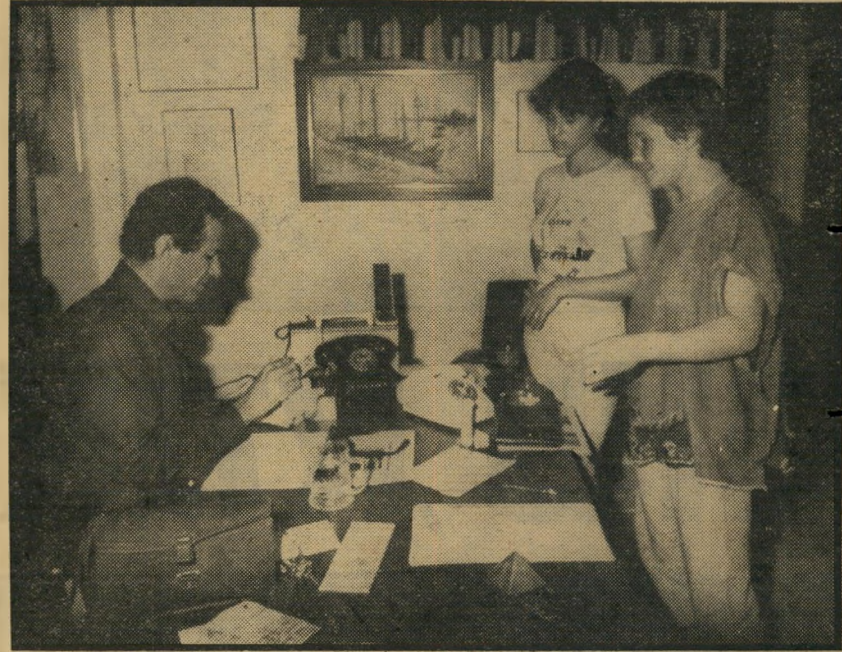
טיעוניו ועקשנותו הולידו את הסברה שאייבי מבקש למות בכל מחיר כמארטיר. הוא עצמו מנסה להפריך טענה זו: "אני לא מת למות. אבל אני מוכן לסכן את חיי למען המטרה שהצבתי לעצמי. אני מאמין שבסופו של דבר אנצח — ואחיה."

אחרי שהוריד 25 ק"ג ממשקלו וירד למשקל של 53 ק"ג, טרם השפיע הצום הממושך על מצב בריאותו ויכולת תפי-קודו של אייבי — מלבד חולשה כללית, הטלת נוזלים בלתי-פוסקת ומצבים חולפים של קוצר-נשימה וסחרחורות.

הוא מצפה עתה לתוצאות הדיון בכנסת, שם ינסו להעביר נוסח החלטה שיוכל אולי לתת לו עילה להפסיק את הצום. אם לא — מתכנן אייבי שורת מבצעים נוספים ששיאם יהיה שביתת-שבת בפתח משרד ראש-הממשלה תוך קריאה למזדהים עמו להצטרף אליו, לשבת ולצום עמו יחד. הוא מאמין שמספרם של אלה יגדל מיום ליום ושביתת-היחיד שלו תהפוך לתנועת-מחאה המונית.

זעם בעיניים אייבי מגיב בכעס על מבול הבק-שות המופנות אליו מכל עבר, שיחדל משביתת-הרעב. הוא רואה בבקשות אלה זילזול ברצינותו.

משקה אחרון אייבי גומע מתוך ספלי-השבוע פלח לימון. הוא מתקיים זה השבוע השביעי על שתיה בלבד, חמישה ליטר מים מינרליים ותה ליום.

עסקים כרגיל ליד מיכתבתו במשרדי קול השלום, ממשיך אייבי גם ביום ה-43 של צומו בניהול עסקי תחנת השידור שלו. בתמונה למטה: אייבי מקבל פני משלחת של ילדי-גן במשרדו שביקשוהו להפסיק לצום.

חלקת הקבר שרכש אייבי נתן לעצמו בשבוע האחרון, בגוש המרכזי והיוקרתי של בית-הקברות בקריית-שאול, נועדה להבהיר את כוונתו שהוא מוכן לגרוע מכל, למרות שאין בתוכניתו וברצונו להפרד מן החיים.